

kunde komme til en rolig Betragtning, saa at man sagde, at, hvad der var at varetage med Hensyn til Vestindien, var af den Betskaffenhed, at det i en meget ringe Grad afficerede den danske Nation, men at det, forsaavidt det har Betydning, kun har en saadan for det samlede danske Monarchies commercielle eller politiske Stilling. Der er jo dem, som sige, at det har en vis Betydning for hele Danmarks Stilling, for dets Anseelse og Herlighed, at Danmark ogsaa har Colonier, og det kan gjerne være, at der ligger Noget i, at Danmark ikke uden at svække sig kan opgive disse. Jeg holder selv til den Mening, at man ikke allfor let skal opgive selv det, der, om det end ikke har nogen Realitet, dog virker; thi der er Meget i Verden, som virker, uden at have Realitet. Jeg troer altsaa, at man kunde komme til den Betragtning, at Coloniernes Anliggender kunde henregnes til Monarchiets, og at man kunde finde en Vej, hvorved man blev istand til at bevare det danske Præg, som Administrationen der nu engang har og bør beholde. Der er jo noget Blandet i Coloniernes Forhold, der er noget Engelsk, noget Dansk og en Mængde andre smaa Partikler; men det vilde dog være det Allerforkeerteste af Verden, at opgive den Smule Genhed, som findes der ved en dansk Retsforfatning, selv om man kunde finde Former for at vedligeholde denne, idet Sagen kom til at henhøre under Rigsraadet. Just det, som i Colonialloven er bestemt om Kongens særegne Myndighed ligeoverfor Rigsdagen, anviser en Udvei. Naar denne Kongens og Kronens særegne Myndighed med Hensyn til Colonierne var bleven overført paa Forholdet til Rigsraadet, saa troer jeg, at man, selv uden noget særligt Forbehold, men ialtfald ved et Forbehold om, at der med Hensyn til Retsforfatningen Intet maatte vedtages, uden at det danske Justitsministerium derom var hørt, vilde kunne have saaet al den Garanti,

som ønskedes, for, at alt det, som skal være dansk paa de vestindiske Der, fordi det maa have en Form herhjemme fra, ogsaa var vedblevet at være dansk. Man havde da saaet en simpel og naturlig Form for Administrationen, og man var kommen ind paa den rette Vej til det, jeg troer man skal stræbe hen til, nemlig, at lade Colonierne udvikle sig selv saa meget, som de kunne. Men i een Retning kunne de ikke udvikle sig selv, Retsforfatningen kunne disse smaa Colonier med deres smaa Partikler af Nationaliteter ikke selvstændigt udvikle, den maa de have herhjemmefra.

Lehmann: Den ærede sidste Taler har fuldkommen Ret i, at Diemedet var at antyde, at, hvis det Forlig, som her foreligger, ikke kommer istand, det være sig, fordi Rigsraadet eller fordi Andre paa Rigsraadets Vegne skulde gjøre videre gaaende Fordringer gjaldende, eller fordi den Erkjendelse tilsidst skulde vinde Overhaand, at det i selve Forretningernes Interesse maa ansees for upraktisk at ville dele disse imellem de forskjellige Ministerier, — saa vilde der Intet være i veien for — idetmindste fra min Side, og man kan jo kun svare for sig selv, — at samtykke i, at de kom ind under Rigsraadet. Jeg kan overmaade godt forstaae det Uhyggelige, der var i at see dette Lovforslag fremkomme som den første Frucht af Fællesskabsforfatningen; men jeg troer, at det for Enhver, der har en, om end nok saa liden Andeel i Lovgivningen, maa ansees for en Pligt at tage Deel deri saa koldblodigt som muligt, og saa lidet som muligt at blande sentimentale Historier og andet Sligt ind. En anden Betragtning, som jeg maa takke den ærede Landstingsmand for, da den var foreglet af mig, og den dog er af megen Vigtighed, er den, at Lovgivningen i Vestindien er væsentlig dansk.